

retsundergivne.

Selv om de nationale myndigheder i tilfælde af fortolkningsvanskeligheder kan foranlediges til at træffe foranstaltninger til gennemførelse af en fællesskabsforordning og ved samme lejlighed afklare de opståede tvivlsspørgsmål, kan de kun gøre dette under overholdelse af fællesskabsbestemmelserne og uden at udstede bindende fortolkningsregler.

2. Forordningerne nr. 974/71 og 1013/71, som ændret ved forordning nr. 2887/71, bemyndigheder ikke medlemsstaterne til at vedtage regler til fastsættelse af særlige kriterier for, om der på kontrakter indgået før den 19. december 1971 skal anvendes udligningsbeløb til opfyldelse af det i stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71 nævnte formål, at »kontrakten kan indfries under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 nævnte monetære forholdsregler«.
3. Reglen i stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71 er i sig selv en fuldstændig, retsanordnende bestemmelse og skal fortolkes således, at den overlader det til den pågældende medlemsstats domstole at afgøre, om kontrakten er indfriet under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning nr. 974/71 nævnte valutamæssige foranstaltninger.
4. Ved anvendelsen af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71 er det afgørende, om kontrakter faktisk er blevet indfriet under de betingelser, som ville have bestået uden de valutamæssige foranstaltninger, som medførte, at der blev indført monetære udligningsbeløb; bestemmer kontrakten, at betaling skal ske ved åbning af uigenkaldelig rembour, må svaret bero på, hvilke aftaler der er truffet mellem importøren og den åbnede bank, og disse kan være afhængige af bestemmelser i den nationale ret, som finder anvendelse på dem; såfremt remboursen skulle åbnes for et beløb i fremmed valuta (som i nærværende sag i dollars), er det afgørende tidspunkt dagen for anvendelsen af den vekselkurs, som bestemte størrelsen af importørens forpligtelse over for den åbnende bank.
5. Kommissionen var beføjet til ved forordning nr. 2887/71 at udstede gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 974/71 for Italien og til at fastsætte de monetære udligningsbeløb, som skulle anvendes i Italien, ved forordning nr. 17/72 af 31. december 1971 (JO L 5, s. 1) og de senere regler.

I sag 94/77

angående en anmodning, som i henhold til EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Tribunale di Genova for i den sag, der verserer for nævnte ret mellem

FRATELLI ZERBONE S.N.C.

og

DET ITALIENSKE FINANSMINISTERIUM

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af en række bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT 1971 (I), s. 231; org.ref. JO L 110, s. 8), og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1013/71 af 17. maj 1971 om gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 974/71 (EFT, Tillæg til Specialudgaven 1966-1972, s. 48; org.ref. JO L 110, s. 8),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene M. Sørensen og G. Bosco, dommerne A. M. Donner, P. Pescatore, Mackenzie Stuart og A. O'Keefe,

generaladvokat: J.-P. Warner

justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende EØF-Domstolens statut kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Efter Italiens tilslutning til ordningen med monetære udligningsbeløb vedtog Kommissionen ved forordning nr.

2887/71 af 30. december 1971 (EFT, Tillæg til Specialudgaven 1966-1972, s. 64; org.ref. JO L 288, s. 57) egnede gennemførelsesbestemmelser for grundforordning nr. 974/71. Artikel 4 i forordning nr. 2887/71 erstattede artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1013/71 og bestemmer følgende:

»1. De medlemsstater, der er nævnt i forordning (EØF) nr. 974/71, anvender ikke de i denne artikel nævnte udligningsbeløb ved indførsler, der er afsluttet:

a) for Frankrig og Italien: før den 19. december 1971, og

b) for Frankrig og Italien: før den 28. december 1971

er blevet registreret hos myndighederne i den pågældende medlemsstat, eller hvis indgåelse kan bevises ved hjælp af officielle dokumenter«.

Artikel 4, stk. 2, forordning nr. 1013 bestemte:

»Bestemmelserne i stk. 1 anvendes dog kun i den udstrækning, det er nødvendigt, for at en kontrakt kan indfries under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 nævnte monetære forholdsregler«.

De italienske regler til gennemførelse af disse fællesskabsbestemmelser findes i artikel 20 i lovdekret nr. 661 af 15. november 1972 (senere vedtaget som lov nr. 843 af 18. 12. 1972), hvorefter »... udligningsbeløb ikke erlægges for varer, der er genstand for kontrakter indgået før den 19. december 1971, uanset om importen først afsluttes efter den 2. januar 1972, såfremt betaling foretages i anden valuta end US-dollar eller i US-dollar i forbindelse med en kursgaranti eller andre klausuler med tilsvarende virkning«.

Det italienske selskab Fratelli Zerbone, sagsøger i hovedsagen (herefter benævnt sagsøgeren), importerede nogle mængder frosset, ikke udbenet oksekød fra tredjelande i henhold til købekontrakter afsluttet før den 19. december 1971. For denne import, hvis betaling blev aftalt og gennemført i US-dollar ved åbning af en række uigenkaldelige rembourser til fordel for eksportøren (leverandøren), blev selskabet afkrævet monetære udligningsbeløb med et beløb på 140 771 735 lire.

Da selskabet Zerbone ikke fandt dette krav om betaling berettiget, anlagde det sag ved Tribunale di Genova med påstand om, at det statueredes, at det ikke var forpligtet til at betale det nævnte beløb. Sagsøger har i sin stævning gjort følgende gældende:

— de italienske myndigheders krav har hjemmel i artikel 16 i lovdekret nr. 661 af 15. november 1972, som transformerede de på området gældende fællesskabsregler, og i samme lovdekrets artikel 20, som i virkeligheden er en fuldstændig nydannelse i forhold til fællesskabslovgivningen og derfor er uforenelig med denne;

— det er uberettiget at opkræve monetære udligningsbeløb for import til Italien fra tredjelande, når der henses til devalueringen af lire i forhold til de øvrige fællesskabsvalutaer.

Efter at være indtrådt i sagen gjorde det italienske finansministerium gældende, at artikel 20 i lovdekret nr. 661 er en retsforskrift, der er nødvendig for at gennemføre artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71 og derfor er i fuld overensstemmelse med denne.

Tribunale di Genova, som fandt, at der opstod spørgsmål om fortolkningen af fællesskabsretten, besluttede ved kendelse af 13. juni 1977 at udsætte sagen og i henhold til EØF-traktatens artikel 177 at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

A — Vedrørende bestemmelserne i artikel 4, stk. 1 og 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1013/71 af 17. maj 1971, som ændret ved artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2887/71 af 30. december 1971

Idet det antages, at nævnte stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71 stadig er i kraft, og at det bør fortolkes under hensyn til femte betragtning til den pågældende forordning, spørger den dømmende ret:

1. Bemyndigheder EØF-forordningerne nr. 974/71 og 1013/71, sidstnævnte delvis ændret ved forordning (EØF) nr. 2887/71, medlemsstaterne, nærmere bestemt Italien, til at vedtage regler med lovkraft til fastsættelse af specifikke kriterier for, om der på kontrakter indgået før den 19.

december 1971 skal anvendes udligningsbeløb eller ej med det i stykke 2 i artikel 4 i forordning 1013/71 nævnte formål, nemlig at »en kontrakt kan indfries under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 nævnte monetære forholdsregler«?

2. I tilfælde af et bekræftende svar på spørgsmål 1, er artikel 20 i lovdekret nr. 661 af 15. november 1972, vedtaget som lov nr. 843 af 18. december 1972 — som bestemmer, at de i artikel 16 omhandlede udligningsbeløb ikke erlægges for varer, der er genstand for kontrakter indgået før den 19. december 1972, uanset om importen først afsluttes efter den 2. januar 1972, såfremt betaling foretages i anden valuta end US-dollar eller i US-dollar i forbindelse med en kursgaranti eller andre klausuler med tilsvarende virkning — egnet til i alle tilfælde at opfylde det nævnte formål, som omhandles i stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71, og er den derfor forenelig med fællesskabsreglen?
3. I tilfælde af et benægtende svar på spørgsmål 1, har reglen i stykke 2 i artikel 4 i forordning (EØF) nr. 1013/71 i sig selv fuld retsvirkning, og skal den derfor fortolkes således, at den overlader det til den pågældende medlemsstats domstole at afgøre, om kontrakter er indfriet under de betingelser, der ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 nævnte monetære forholdsregler?

Under alle omstændigheder:

4. Skal der ved »indfrielse af kontrakten«, som der er tale om i den nævnte fællesskabsregel, forstås, og er det tilstrækkeligt at henvise til, at importøren opfylder forpligtelsen til at betale købesummen efter de i kontrakten indeholdte bestemmelser?

5. Skal kontrakten i tilfælde af, at betaling sker ved åbning af uigenkaldelig rembours til fordel for eksportøren anses for opfyldt på det tidspunkt, da den berettigede adviseres om åbningen af uigenkaldelig rembours, eller skal der i stedet lægges vægt på tidspunktet for den faktiske betaling til eksportøren?

B — Vedrørende artiklerne 2, 3 og 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971

I betragtning af, at importen af de produkter, som er omfattet af artikel 2 i forordning (EØF) nr. 974/71 — på grundlag af systemet med monetære udligningsbeløb, der er indført ved den pågældende forordning — kunne gøres betinget af den monetære udligning under forudsætning af, at svingningen (ud over de lovlige grænser) i vekselkursen for valutaen i den importerende stat, blev tilladt i kraft af en revaluering af den pågældende valuta i henseende til den officielle paritet over for US-dollar, —

- at samtlige medlemsstaters valutaer, som et resultat af de den 18. december 1971 truffne valutapolitiske beslutninger og af indførelsen af centalkurser i visse medlemsstater, revalueredes i forhold til US-dollar, og
- at den italienske valuta derimod — ifølge sagsøgeren — i de første uger af reglens anvendelse ændrede værdi i form af devaluering,

spørger den dømmende ret:

1. Kunne det italienske finansministerium — under forudsætning af, at den af sagsøgeren beskrevne situation faktisk skulle blive påvist — lovligt opkræve udligningsbeløbene, mens denne situation stod på?
2. Under hensyn til, at udligningsbeløbene kan variere tidsmæssigt sideløbende med ændringerne i vekselkursene, hvilket tidspunkt skal da, med

henblik på hver enkelt handelstransaktion, lægges til grund ved afgørelsen af, om de efter fællesskabsreglerne krævede betingelser for anvendelsen af udligningsbeløbene (artikel 4 i forordning (EØF) nr. 974/71), for fastsættelsen af deres størrelse (artikel 2) og for eventuel ændring af dem (artikel 3) er opfyldt?

Det er navnlig et spørgsmål, om det er tidspunktet for varens indførsel eller udførsel, eller om det er betalingstidspunktet eller eventuelt et helt andet tidspunkt, der skal lægges til grund?

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitkontor den 26. juli 1977.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet af indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Resumé af de skriftlige indlæg der er indgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende EØF-Domstolens statut

Selskabet Zerbone har gjort gældende, at de nationale bestemmelser er ulovlige af to grunde.

Først og fremmest havde den italienske lovgiver ingen beføjelse til at udstede generelle retsfor skrifter på området. Kommissionen havde ved artikel 6 i forordning nr. 974/71 fået enekompetence til at afgøre, om der i Italien skulle anvendes monetære udligningsbeløb eller ej, og havde udøvet denne ved forordning nr. 1013/71 ff. De nationale regler er også ulovlige, selv om man antager, at Kommissionen ved at udstede de i artikel 6 i forordning nr. 974/71 nævnte gennemførelsesbestemmelser, har vedtaget en ikke-udtømmende lovgivning og overladt det til

medlemsstaterne at udfylde den. En bestemmelse i en af Rådet vedtaget grundforordning, der bemyndiger Kommissionen til efter udtalelse fra en forvaltningskomité at udstede gennemførelsesbestemmelser, som gælder umiddelbart i en medlemsstat, kan nemlig ikke fortolkes således, at den tillader, at Kommissionen (selv stiltiende) pålægger den pågældende medlemsstat at vedtage disse gennemførelsesbestemmelser, en opgave, Rådet har givet Kommissionen beføjelse til at udføre, og som Rådet således ikke længere kunne kontrollere (jf. dom af 30. oktober 1975 i sag 23/75, *Rey Soda*, Sml. 1975, s. 1279).

De gennemførelsesbestemmelser, som medlemsstaterne kan vedtage inden for rammerne af deres lovgivningsvirksomhed, er regler af teknisk og procedurermæssig art, hvis formål blot er at fastsætte betingelserne for, at fællesskabsreglerne kan anvendes, uden at de kan gribe ind i dem og gå ud over den ramme, som adskiller deres virksomhed fra fællesskabsordningens indhold. De adskiller sig fra de udfyldende regler, der forudsætter et hul i loven, som de skal udfylde ved at virke inden for rammerne af fællesskabsreglernes ufuldstændige materielle indhold og ved at gribe ind heri. Artikel 20 i lovdekret nr. 661 har ved sin autonome fastsættelse af kriterierne for anvendelserne af de monetære udligningsbeløb i Italien på kontrakter, som er indgået før den 19. december 1971, et i det væsentlige normativt indhold, som erstatter indholdet i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2887/71, idet den ophæver enhver direkte virkning, som denne har i den italienske retsorden.

For det andet har artikel 20 i lovdekret nr. 661 et andet normativt indhold end artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2887/71. Hvad angår fællesskabsreglerne kan selskabet Zerbone gøre gældende mod toldkontorets krav, at de monetære foranstaltninger, som Italien har vedtaget, ikke har haft nogen indflydelse på de kontrakter, der var grundlag

for de omtvistede indførsler, og at det, selv om betalingen for indførslen skete i US-dollar uden kursgaranti, ligeledes er i stand til at godtgøre, at opfyldelsen af kontrakterne er sket »under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning nr. 974/71 nævnte monetære foranstaltninger«. Hvad der imod angår den nationale lov er sådanne forhold fuldstændig irrelevante.

Artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2887/71 foreskriver, at import, som gennemføres ifølge kontrakter indgået før den 19. december 1971, kun kan være omfattet af udligningsforanstaltninger, hvis og i den udstrækning disse kontrakter er blevet indfriet under de betingelser med valutarisk ligevægt, som bestod før US-dollarens devaluering. Når den omhandlede bestemmelse forstås således, udgør den et fuldstændigt juridisk rekvisit, og lovgivers vilje er klart og tydeligt tilkendegivet heri, således at den kan anvendes direkte på de forskellige konkrete tilfælde, uden at det er nødvendigt at vedtage nationale retsregler om fastsættelse af andre kriterier for, hvornår anvendelsen af udligningsafgiften er lovlig.

Hvad angår hovedsagen, synes det at fremgå, at den forelæggende ret kunne have afgjort tvisten ved blot at anvende fællesskabsreglerne: retten kunne nemlig, på grundlag af parternes drøftelser have undersøgt, om selskabet Zerbone ved at opfylde kontrakterne om køb af det importerede kød fik en fortjeneste ved devalueringen af US-dollar. Hvis undersøgelsen havde fået et positivt resultat, måtte retten have fastslået, at udligningsafgiften var lovlig, og hvis den havde fået et negativt udfald, at afgiften var ulovlig. Anvendelsen af artikel 20 i lovdekret nr. 661 fører derimod til afgørelser, som ikke stemmer overens med og strider imod fællesskabsbestemmelserne, fordi køberen, selv om prisen for handelen var fastsat i US-dollar uden kursgaranti, til trods herfor ikke havde fordel af US-dollarens krise, da selskabet betalte for

de anførte beslutninger af 18. december 1971.

Ifølge italiensk ret bruger den kontrahent, som erlægger sin egen ydelse, ikke blot den kontraktmæssige forpligtelse til ophør, men »indfried kontrakten«. I de kontrakter, som er indgået af selskabet Zerbone forfalder pengedebitors skyld, som ganske vist stiftes ved indgåelsen af kontrakterne, på et andet tidspunkt end ved leveringen af varen. Da fællesskabsbestemmelsen tilsigter at udligne den valutariske uligevægts incidens på de priser, for hvilke der er hjemlet interventionsforanstaltninger inden for rammerne af de fælles landbrugsordninger, og da denne incidens kun kan påvirke forpligtelsen til at betale købesummen, må det udelukkes, at tidspunktet for opfyldelse af pligten til at levere varen har nogen betydning i forhold til fællesskabsordningen.

Da formålet med fællesskabsbestemmelsen er at udligne virkningen af den valutariske uligevægt, der blev fremkaldt ved devalueringen af den amerikanske valuta, og da der ved indfrielse af kontrakten bør forstås indfrielse af forpligtelsen til at betale købesummen, er der ingen tvivl om, at man i tilfælde af betaling via åbning af uigenkaldelig rembour, for at bestemme udtrykket »indfrielsen af kontrakten«, må referere sig til, at den åbnende bank får stillet den sum til rådighed, som skyldes af køber/ordregiver. Ved at levere varen opfylder importøren nemlig uigenkaldeligt sin ydelse, og det er dette tidspunkt, der må lægges til grund ved afgørelsen af, om den handlende har haft fordel af valutakrisen af 18. december 1971. Det tidspunkt, hvor remboursen benyttes, har endvidere heller ikke nogen betydning for det system med monetære udligningsbeløb, som forudses i artikel 1 i forordning nr. 974/71 af følgende grunde: dels fordi fællesskabsbestemmelsen hjemler, at der anvendes monetære udligningsbeløb på importøren — pengedebitor — og ikke på eksportøren — realdebitor — som benytter remboursen,

dels fordi de personer i hovedsagen, der benytter de uigenkaldelige rembourser, er fuldstændigt fremmede retssubjekter i forhold til fællesskabslovgivningen med monetære udligningsbeløb, da de alle er fra tredjelande.

Den italienske regering har bemærket, at stykke 2 i artikel 4 er en undtagelse fra forbudet mod at anvende monetære udligningsbløb på importen ifølge kontrakter, der er indgået før en vis dato (for Italiens vedkommende den 19. 12. 1971). Forklaringen er, at man ønsker at beskytte princippet om erhvervsdrivendes berettigede forventning, men også — da der er tale om monetære udligningsbeløb ved indførsel — at man søger at undgå, at prisen i national valuta for de importerede varer og hermed prisen i importlandene afviger fra fællesskabspriserne.

Stykke 2 i artikel 4 indeholder ikke (og kan ikke indeholde) nogen præcis og udtømmende regel om overflødig (eller i hvert fald ikke tillader), at medlemsstaterne senere vedtager lovregler for dens konkrete gennemførelse. Den er udtømmende og fungerer som en generel retsforskrift, når den hjemler en undtagelse; den udtrykker derimod kun en målsætning, når den tillader undtagelsen »... i den udstrækning, det er nødvendigt for ...«. De kriterier, som anvendes for konkret at fastslå, om og hvornår det nævnte formål er nået, kan således hjemles og fastlægges af medlemsstaterne, forudsat naturligvis at disse kriterier respekterer formålet med fællesskabsreglen. Disse betragtninger muliggør, at der gives et bekræftende svar på spørgsmålet under A 1, medens spørgsmålet under A 3) følgelig synes at være genstandsløst.

Det under A 2) stillede spørgsmål forudsætter en fortolkning af den nationale regel og falder derfor ikke ind under Domstolens kompetence. Der bør imidlertid mindes om, at US-dollareren fra den 19. december 1971 (også) var blevet devalueret i forhold til liren, som var

blevet devalueret i forhold til de andre medlemsstaters valutaer. Den italienske regering havde under disse omstændigheder pligt til at sørge for, at devalueringen af dollaren i forhold til liren ikke ændrede opfyldelsen af de kontrakter, hvis betaling var aftalt i US-dollar, og de hertil knyttede indførsler. Det kunne måske forekomme, at importøren til trods for, at kontrakterne var blevet indgået før den 19. december 1971, med hensyn til betalingen fik fortjeneste ved den nævnte devaluering. I så fald ville importøren ikke blot have fået en uberettiget fordel, men indvirkningerne på fællesskabspriserne ville have været negative. Det er grundene til, at den nationale regel i det nævnte lovdekrets artikel 20 kun omfattede de indførsler, der var gennemført ifølge kontrakter, som indeholdt bestemmelser om betaling i US-dollar. Der var hjemlet to typer kriterier herfor, nemlig:

- a) den kontraktmæssige aftale om betaling i US-dollar skulle ledsages af en klausul om »kursgaranti«,
- b) eller der skulle foreligge andre klausuler »med tilsvarende virkninger«.

Vedtagelsen af det under a) nævnte kriterium hviler på en ret almindelig praksis inden for den internationale handel. Hvis den valuta, som kontrakten er aftalt i, bliver devalueret i forhold til en eller flere referencevalutaer, påvirkes gensidigheden i kontraktforholdet ikke.

Da importøren skulle respektere kursgarantiklausulen, kunne han ikke få fordel af revalueringen af den italienske lire i forhold til US-dollareren. Hvis man imidlertid havde begrænset sig til det, som den nævnte klausul forudså, ville det have medført en mærkbar indskrænkning af det potentielle anvendelsesområde for princippet i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71. Den nationale regel i artikel 20 i lovdekret nr. 661 fastsatte følgelig et andet kriterium, der er mere generelt

og elastisk, og hvorved de omhandlede formål stadig varetages.

Den omfatter enhver mulighed for ved et strengt dokumentbevis, som kan efterprøves ved retten, at konstatere, at handelens pris i lire er forblevet uforandret for importøren i forhold til den pris, som var fastsat før den 19. december 1971. Den nationale regel er derfor ikke uforenelig med fællesskabsretten, men er faktisk en nødvendig regel til dennes gennemførelse.

Udtrykket »... indfrielse af kontrakten« i stykke 2 i den nævnte artikel 4 kan kun forstås som købers (importørens) opfyldelse af forpligtelsen til at betale den i US-dollar fastsatte købesum. Og da opfyldelsen af denne forpligtelse forudsætter, at der allerede er opkøbt de nødvendige US-dollar til betaling af købesummen, hvor denne er godtgjort ved hjælp af dokumenter, kan de monetære forholdsregler af 19. december 1971 ikke få nogen indflydelse på »indfrielsen af kontrakten«.

På samme måde skal spørgsmålet under punkt Aa 5) løses, som imidlertid ikke vedrører fortolkning af fællesskabsretten. Hvis der skal betales ved åbning af uigenkaldelig rembour, er den nationale ret kompetent til at fastslå, på hvilken dato bankens kunde har sørgt for dækning i US-dollar. I øvrigt ændres situationen ikke ved det forhold, at der er sket betaling i US-dollar ved åbning af en uigenkaldelig rembour til fordel for sælger (eksportør).

Spørgsmålet under punkt B 1) er genstandsløst, idet den forudsætning, der er dets grundlag, ikke eksisterer eller ikke stemmer overens med de faktiske forhold.

Svaret på spørgsmålet under B 2) ligger implicite i artikel 1 i forordning nr. 974/71. De monetære udligningsbeløb opkræves »ved indførsel« og ydes »ved udførsel«. Referenceperioderne er dem, der gælder for indførslen og udførslen.

Med hensyn til de under A 1) og 2) nævnte spørgsmål gør *Kommissionen* gældende, at fællesskabslovgivers hensigt med forordning nr. 1013/71 var at undgå, at der opstod et uventet tab for den kontrahent, som, uanset at han ubestrideligt har udvist den påpasselighed, der er nødvendig og normal for handlende, dog ikke kunne forudse indførelsen af monetære udligningsbeløb; der var imidlertid ikke tale om at tilsikre den italienske importør en fordel, eller en præmie, når indførelsen af monetære udligningsbeløb ikke medførte skadelige virkninger for ham. En situation af den art, hvor betaling af udligningsbeløbene udgør en yderligere byrde, kan opstå i adskillige tilfælde, for eksempel når betalingen er sket i lire, når betalingen for varen er sket før den 19. december 1971, eller også når den for betalingen nødvendige valuta — forudsat at det drejer sig om kontrakter, som er afsluttet før den 19. december 1971 — er blevet opkøbt på kredit før denne dato. Hvis den kontrakt, der er afsluttet mellem en italiensk importør og en eksportør med hjemsted i en anden medlemsstat på den i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1013/71 hjemlede dato og på samme regels betingelser, bestemmer, at varen skal betales i US-dollar, kan den italienske importør befinde sig i en af de følgende situationer:

— enten har han allerede købt dollar kontant eller på kredit til den vekselkurs, som gjaldt før devalueringen af USA's valuta, og han kan i så fald ikke få fordel af denne devaluering. Han har således betalt den modværdi i lire, som han oprindeligt havde forudset at skulle betale, og anvendelsen af de monetære udligningsbeløb er for ham en ny og uventet byrde med negative følger — når henses til kontraktens bestemmelser — for medkontrahendernes gensidige ydelser og for hans vedkommende for hans pengeydelse,

— eller også har han endnu ikke købt dollar og betaler den importerede vare ved at betale med dollar, der er devalueret med den ovennævnte procent. Anvendelsen af monetære udligningsbeløb skader i så fald ikke opfyldelsen af kontrakten.

Det følger af det foregående, at de udtryk, som anvendes i femte betragtning til og i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71 nødvendigvis er ufuldstændige og derefter finder deres konkrete anvendelse i en række tilfælde, som de nationale bestemmelser — forudsat naturligvis, at de respekterer formålet med fællesskabsreglerne — udtrykkeligt kan fastlægge. Den regel, som gælder umiddelbart, er fællesskabsreglen, og de af medlemsstaterne vedtagne gennemførelsesbestemmelser giver eksempler på denne regels anvendelse, og fortolkningen af dem kan kun afhænge af fællesskabsregelens formål.

Det må med hensyn til det tredje spørgsmål indrømmes, at det til syvende og sidst altid i tilfælde af tvist tilkommer retten af afgøre, om opfyldelsen af kontrakten er sket under de betingelser, som ville have foreligget uden de monetære udligningsbeløb. En billighedsregel som den, der findes i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71, kræver, hver gang den påberåbes, at den pågældende kontrakt undersøges, først af forvaltningen og derefter, i tilfælde af klage, af domstolene for at undgå, at den begunstiger en person, som ikke har lidt skade eller modsat, at en person, der opfylder betingelserne, nægtes fordelen ved den.

Hvad angår det fjerde og femte spørgsmål bør udtrykket »indfrielse af kontrakten«, når der er tale om forpligtelsen for en importør af varer fra andre medlemsstater eller, som i hovedsagen, fra tredjelande, forstås som opfyldelsen af købers forpligtelse. Det må derfor fastslås, om kontrakten er blevet gennemført under de oprindelige betingelser. Da det kun er muligt at fastslå

dette ved en særlig undersøgelse, finder Kommissionen ikke, at de nærmere regler for betaling af varen er afgørende; ligeledes beviser åbningen af uigenkaldelig rembourser ikke nødvendigvis, om og hvornår den udenlandske valuta blev købt af banken og debiteret dens kunde (køber), medmindre der har foreligget en kursgaranti eller en anden klausul med tilsvarende virkning. Det er de betingelser, hvorunder den fremmede valuta er købt, som er afgørende.

Hvad angår spørgsmålet under B 1) bekræftes de oplysninger, som fremgår heraf, ikke af de faktiske omstændigheder: efter Washington-aftalerne af 18. december 1971 blev der fastsat »central-kurser«, som på følgende måde adskilte sig fra den til IMF (Den internationale Valutafond) anmeldte officielle paritet:

— US-dollareren var devalueret med 7,89 %

— liren var devalueret med 1 %

Liren var således blevet revalueret i forhold til dollaren.

Vedrørende spørgsmålet under B 2) har Kommissionen i første række anført, at det, som er afgørende ved fastsættelsen af de monetære udligningsbeløb, er datoen for indførslen eller udførslen. Formålet med ordningen er, at man ved grænsen skal finde frem til den fælles pris, der udgjorde grundlaget for den fælles landbrugspolitik, før den blev forstyrret af den valutauro, som opstod igen og igen efter 1969. Hvis den byrde eller fordel, som de monetære udligningsbeløb udgør for den, der henholdsvis yder eller modtager dem, blev forrykket tidsmæssigt, ville der til alle de ulemper, som allerede består og som hidrører fra mangelen på faste pariteter, blive føjet endnu en ulempe: i den periode, som hengår mellem indførsels- eller udførselsdagen og betalingsdagen, ville den handlende med urette blive udsat for at skulle bære en udækket udgift med tab eller — lige så urimeligt — få en kredit med den heraf følgende

fordel i forhold til sine konkurrenter. Det bør antages, at indførselsdagen er den dag, da erklæringen om varens indførsel modtages af toldvæsenet (jf. dommene i sagerne 35/71, Recueil 1971, s. 1083, 113/75, Sml. 1976, s. 986, og 74/74, Sml. 1975, s. 547).

Kommissionen finder, at spørgsmålene fra Tribunale di Genova bør besvares således:

1. Artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71, som blev ophævet ved forordning nr. 2342/71, bemyndigede medlemsstaterne til at vedtage supplerende regler, med karakter af gennemførelsesbestemmelser; med henblik på iværksættelse af den fællesskabslovgivning, der lader visse kontrakter være fritaget for betaling af monetære udligningsbeløb ved indførsel.

Fortolkningen af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71 medfører hensyn til bestemmelsens formål, at den nævnte fritagelse ikke kan omfatte de kontrakter om indførsel af varer, hvis betaling er sket i US-dollar, der blev devalueret som følge af Washington- aftalerne af 18. december 1971.

Det afgørende moment er de betingelser, navnlig den anvendte vekselkurs, hvorunder betalingen er sket; åbning af uigenkaldelig rembourss har derimod ingen selvstændig betydning.

2. Opkrævningen af de monetære udligningsbeløb kunne kun tillades af Kommissionen, som fastsatte deres størrelse. For at fastsætte de beløb, der skal anvendes, må der henses til den dag, hvor indførslen fandt sted, dvs. den dag, da erklæringen om varens indførsel blev modtaget af toldvæsenet.

Sagsøgeren i hovedsagen, repræsenteret af Rossetto, advokat ved retten i Napoli, den italienske regering, repræsenteret af vice avvocato dello stato Braguglia og EF-Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske konsulent, Maestripietri, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 1. december 1977.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 13. december 1977.

Præmisser

1. Ved kendelse af 13. juni 1977, indgået til Domstolen den 26. juli s.å., har Tribunale di Genova i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet en række spørgsmål vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT 1971 (I), s. 231; org.ref. JO L 106, s. 1) og i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1013/71 af 17. maj 1971 om gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 974/71 (EFT, Tillæg til Specialudgaven 1966-1972, s. 48; org.ref. JO L 110, s. 8);

- 2 disse spørgsmål er stillet under en tvist om opkrævning af monetære udligningsbeløb ved import af frossent kød fra tredjelande til Italien, gennemført af sagsøger i hovedsagen (herefter benævnt sagsøger), det italienske firma Zerbone;
- 3 det sagsøgende firma har med hensyn til denne import, som blev gennemført ifølge kontrakter indgået før den 19. december 1971 — referencedatoen i henhold til artikel 4 i forordning nr. 1013/71, som ændret ved artikel 4 i forordning nr. 2887/71 af 30. december 1971 (EFT, Tillæg til Specialudgaven 1966-1972, s. 64; org.ref. JO L 288, s. 5) — gjort gældende, at det har krav på den i nævnte artikel hjemlede fritagelse for opkrævning af monetære udligningsbeløb;
- 4 sagsøger er imidlertid pålagt et beløb på 140 771 735 lire i monetære udligningsbeløb for denne import, for hvilken betalingen blev aftalt og gennemført i US-dollar ved åbning af en række uigenkaldelige rembourser til fordel for eksportøren (leverandøren);
- 5 selskabet Zerbone fandt, dels at dette krav var uberettiget, da dets grundlag var det italienske lovdekret nr. 661 af 15. november 1972, som transformerede de relevante fællesskabsregler og indeholdt en ændring i forhold til disse, dels at der ikke kunne opkræves monetære udligningsbeløb for importen til Italien fra tredjelande, da den italienske lire var blevet devalueret i forhold til andre fællesskabsvalutaer;
- 6 sagsøgte i hovedsagen (herefter benævnt sagsøgte), det italienske finansministerium, har anført, at den nationale lovregel er en gennemførelsesbestemmelse, der er nødvendig for anvendelsen af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71 og derfor er i overensstemmelse med denne forordning;
- 7 der er stillet følgende spørgsmål:

A — Vedrørende bestemmelserne i artikel 4, stk. 1 og 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1013/71 af 17. maj 1971, som ændret ved artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2887/71 af 30. december 1971

Idet det antages, at nævnte stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71 stadig er i kraft, og at det skal fortolkes under hensyn til den femte betragtning til denne forordning, spørger den dømmende ret:

1. Bemyndiger EØF-forordningerne nr. 974/71 og 1013/71, sidstnævnte som delvis ændret ved forordning (EØF) nr. 2887/71, medlemsstaterne, nærmere bestemt Italien, til at vedtage regler med lovkraft til fastsættelse af særlige kriterier for, om der på kontrakter indgået før den 19. december 1971 skal anvendes udligningsbeløb eller ej til opfyldelse af det i stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71 nævnte formål, at »kontrakten kan indfries under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 nævnte monetære forholdsregler«?
2. I tilfælde af et bekræftende svar på spørgsmål 1, er artikel 20 i lovdekret nr. 661 af 15. november 1972, vedtaget som lov nr. 843 af 18 december 1972 — som bestemmer, at de i artikel 16 omhandlede udligningsbeløb ikke erlægges for varer, der er genstand for kontrakter indgået før den 19. december 1972, uanset om importen først afsluttes efter den 2. januar 1972, *såfremt* betaling foretages i anden valuta end US-dollars eller i US-dollars i forbindelse med en kursgaranti eller andre klausuler *med tilsvarende virkning* — egnet til i alle tilfælde at opfylde det ovennævnte formål, som omhandles i stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71, og er den derfor forenelig med fællesskabsreglen?
3. I tilfælde af et benægtende svar på spørgsmål 1, er reglen i stykke 2 i artikel 4 i forordning (EØF) nr. 1013/71 i sig selv en fuldstændig retsændrende bestemmelse, og skal den derfor fortolkes således, at den overlader det til den pågældende medlemsstats domstole at afgøre, om kontrakten er indfriet under de betingelser, der ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 nævnte monetære forholdsregler?

Under alle omstændigheder:

4. Skal den »indfrielse af kontrakten«, som der er tale om i den nævnte fællesskabsregel, forstås således, at det er nødvendigt og tilstrækkeligt, at importøren opfylder forpligtelsen til at betale købesummen efter de i kontrakten indeholdte bestemmelser?
5. Skal kontrakten i tilfælde af, at betaling sker ved åbning af en uigenkaldelig rembourss til fordel for eksportøren, anses for opfyldt på det tidspunkt, da den berettigede adviseres om åbningen af en uigenkaldelig rembourss, eller skal der i stedet lægges vægt på tidspunktet for den faktiske betaling til eksportøren?

B — Vedrørende artiklerne 2, 3 og 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971

I betragtning af, at importen af de produkter, som er omfattet af artikel 2 i forordning (EØF) nr. 974/71 — på grundlag af det system med monetære udligningsbeløb, der er indført ved den pågældende forordning — kunne underkastes den monetære udligning under forudsætning af, at svingningen (ud over de lovlige grænser) i vekselkursen for valutaen i den importerende stat blev tilladt i kraft af en revaluering af den pågældende valuta i henseende til den officielle paritet over for US-dollar,

- at samtlige medlemsstatsers valutaer, som et resultat af de den 18. december 1971 truffne valutapolitiske beslutninger og af indførelsen af centralkurser i visse medlemsstater, revalueredes i forhold til US-dollar, og
- at den italienske valuta derimod — ifølge sagsøgeren — i de første uger af reglens anvendelse var udsat for kursfald,

spørger den dømmende ret:

1. Kunne det italienske finansministerium — under forudsætning af, at den af sagsøgeren beskrevne situation faktisk kan påvises — lovligt opkræve udligningsbeløbene, mens denne situation stod på?
 2. Under hensyn til, at udligningsbeløbene kan variere tidsmæssigt sideløbende med ændringerne i vekselkurserne, hvilket tidspunkt skal da, med henblik på hver enkelt handelstransaktion, lægges til grund ved afgørelsen af, om de efter fællesskabsreglerne krævede betingelser for anvendelsen af udligningsbeløbene (artikel 4 i forordning (EØF) nr. 974/71), for fastsættelsen af deres størrelse (artikel 2) og for eventuel ændring af dem (artikel 3) er opfyldt; det er navnlig et spørgsmål, om det er tidspunktet for varens indførsel eller udførsel, betalingstidspunktet eller eventuelt et helt andet tidspunkt, der skal lægges til grund?
- 8 Først må der foretages en undersøgelse af spørgsmålene om, hvorvidt der gyldigt kunne opkræves monetære udligningsbeløb for indførslerne til Italien på det pågældende tidspunkt;

- 9 den italienske lires valutaparitet var i Den internationale Valutafond (IMF) blevet fastsat til 625 lire pr. US-dollar med mulighed for 1 %'s udsving til hver side;
- 10 som følge af de i Washington den 18. december 1971 truffede beslutninger gav Italien IMF meddelelse om en ny vekselkurs (den såkaldte »centralkurs«) for sin valuta, nemlig 581,50 lire pr. dollar med mulighed for et udsving på 2,25 % til hver side;
- 11 da Italien havde godkendt en kurs for sin valuta, der overskred den grænse for udsving, som var tilladt ved den internationale ordening, dvs. Bretton Woods-aftalen af 27. december 1945, følger heraf, at betingelsen for at anvende ordningen med de monetære udligningsbeløb i Italien var opfyldt til trods for, at den italienske lire var blevet devalueret i forhold til visse andre valutaer;
- 12 Kommissionen var derfor beføjet til ved forordning nr. 2887/71 at udstede gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 974/71 for Italien og til at fastsætte de monetære udligningsbeløb, som skulle anvendes i Italien, ved forordning nr. 17/72 af 31. december 1971 (JO L 5, s. 1) og de senere regler;
- 13 således bør spørgsmålet under B 1) besvares.
- 14 Tribunale spørger dernæst under B, hvilket tidspunkt der skal lægges til grund med henblik på hver enkelt handelstransaktion (indførsel eller udførsel) ved afgørelsen af, om de krævede betingelser for anvendelsen af de monetære udligningsbeløb og for fastsættelsen af deres størrelse er opfyldt;
- 15 artikel 1 i forordning 974/71 angiver ikke udtrykkeligt i forbindelse med bemyndigelsen til medlemsstaterne til at opkræve eller yde monetære udligningsbeløb for visse produkter det tidspunkt, der skal lægges til grund ved de omhandlede transaktioner.

- 16 formålet med ordningen er, at man ved grænsen skal finde frem til den fælles pris, der udgjorde grundlaget for den fælles landbrugspolitik, før denne kom i vanskeligheder ved den valutauro, som til stadighed gentog sig efter 1969;
- 17 hvis den byrde eller fordel, som de monetære udligningsbeløb udgør for den, der henholdsvis yder eller modtager dem, blev forrykket tidsmæssigt, ville der til alle de ulemper, som allerede består, og som hidrører fra mangelen på fast pariteter, blive føjet endnu en ulempe, idet den handlende i den periode, som hengår mellem indførsels- eller udførselsdagen og betalingsdagen med urette ville blive udsat for at skulle bære værditabet ved, at udligningsbeløbet udebliver eller — lige så urimeligt — opnå en kredit med den heraf følgende fordel i forhold til sine konkurrenter;
- 18 heraf følger, at den praksis, som alle medlemsstaterne følger, når de som referencedato anvender indførsels- eller udførselsdagen, må anses for lovlig.
- 19 Tribunale's tre første spørgsmål under A er, om medlemsstaterne er beføjet til at vedtage regler med lovkraft til fastsættelse af særlige kriterier for, om der på »gamle kontrakter« skal anvendes monetære udligningsbeløb eller ej;
- 20 artikel 4 i Kommissionens forordning nr. 1013/71 af 17 maj 1971, som ændret ved artikel 4 i Kommissionens forordning nr. 2887/71 af 30. december 1971, bestemmer:
- »1. De medlemsstater, der er nævnt i forordning (EØF) nr. 974/71, anvender ikke de i denne artikel nævnte udligningsbeløb ved indførsler, der er afsluttet:
 - a) for Frankrig og Italien: før den 19. december 1971, og
 - b) for Frankrig og Italien: før den 28. december 1971 er blevet registreret hos myndighederne i den pågældende medlemsstat, eller hvis indgåelse kan bevises ved hjælp af officielle dokumenter.
 2. Bestemmelserne i stk. 1 anvendes dog kun i den udstrækning, det er nødvendigt for at en kontrakt kan indfries under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 nævnte monetære forholdsregler«;

- 21 til gennemførelse af disse bestemmelser vedtog den italienske lovgiver artikel 20 i lovdekret nr. 661 af 15. november 1972 (vedtaget som lov nr. 843 af 18. december 1972), som bestemmer: »De ... monetære udligningsbeløb erlægges ikke for varer, der er genstand for kontrakter indgået før den 19. december 1971, uanset om importen først afsluttes efter den 2. januar 1972, såfremt betaling foretages i anden valuta end US-dollar eller i US-dollar i forbindelse med en kursgaranti eller andre klausuler med tilsvarende virkning«;
- 22 fællesskabsforordninger er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat;
- 23 som Domstolen allerede har statueret i anden sammenhæng, bl.a. i dommen af 10. oktober 1973 (Variola, 34/73, Sml. 1973, s. 981), kræver den umiddelbare anvendelighed af en forordning, at dens ikrafttræden og dens anvendelse i forhold til de berettigede eller forpligtede får virkning, uden at der træffes forholdsregler til dens optagelse i national ret;
- 24 medlemsstaterne har ifølge traktaten pligt til ikke at hindre den umiddelbare virkning, som er karakteristisk for forordninger og andre bestemmelser inden for fællesskabsretten;
- 25 en nøje overholdelse af denne pligt er en nødvendig betingelse for, at fællesskabsforordningerne kan anvendes samtidig og ensartet inden for hele Fællesskabet;
- 26 medlemsstaterne kan derfor ikke vedtage eller tillade, at nationale myndigheder med retsanordnende beføjelser vedtager en retsakt, hvorved en retsregels fællesskabsretlige karakter og de heraf følgende virkninger skjules for de retsundergivne;
- 27 selv om de nationale myndigheder i tilfælde af fortolkningsvanskeligheder kan foranlediges til at træffe foranstaltninger til gennemførelse af en fællesskabsforordning og ved samme lejlighed afklare de opståede tvivsspørgsmål, kan de kun gøre dette under overholdelse af fællesskabsbestemmelserne og uden at udstede bindende fortolkningsregler;

- 28 artikel 4, stk. 2 i forordning nr. 1013/71 kan, når den ses i lyset af forordningens femte betragtning, fortolkes og anvendes af en retsinstans, uden at det er nødvendigt at udstede nationale lovbestemmelser om dens fortolkning;
- 29 følgelig har artiklens bestemmelser umiddelbar virkning i hver medlemsstat, idet det overlades til medlemsstaternes domstole at træffe afgørelse vedrørende deres anvendelse i enhver tvist, som opstår i den pågældende stat, med mulighed for forelæggelse af sagen for Domstolen inden for rammerne af EØF-traktatens artikel 177;
- 30 det følger heraf, at svaret på det første spørgsmål under A må blive benægtende, at det andet spørgsmål ikke kræver noget svar, og at det tredje spørgsmål må besvares bekræftende.
- 31 Hvad angår det fjerde og det femte spørgsmål skal den pågældende bestemmelse fortolkes ud fra sit formål;
- 32 spørgsmålet er, om kontrakten faktisk er blevet opfyldt under de betingelser, som ville have bestået uden de valutamæssige foranstaltninger, som medførte, at der blev indført monetære udligningsbeløb;
- 33 bestemmer kontrakten, at betaling skal ske ved åbning af uigenkaldelig rembours, må svaret bero på, hvilke aftaler der er truffet mellem importøren og den åbnende bank, og disse kan være afhængige af de bestemmelser i den nationale ret, som finder anvendelse på dem;
- 34 såfremt remboursen skulle åbnes for et beløb i fremmed valuta (som i nærværende sag i dollars), er det afgørende tidspunkt, dagen for anvendelse af den vekselkurs, som bestemte størrelsen af importørens forpligtelse over for den åbnende bank.

Vedrørende sagsomkostningerne

- 35 De udgifter, der er afholdt af Den italienske Republiks regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres; og da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, som verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt dem af Tribunale di Genova ved kendelse af 26. juli 1977, for ret:

- 1) Forordningerne nr. 974/71 og 1013/71, som ændret ved forordning nr. 2887/71, bemyndiger ikke medlemsstaterne til at vedtage regler til fastsættelse af særlige kriterier for, om der på kontrakter indgået før den 19. december 1971 skal anvendes udligningsbeløb til opfyldelse af det i stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71 nævnte formål, at »kontrakten kan indfries under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 nævnte monetære forholdsregler«.
- 2) Reglen i stykke 2 i artikel 4 i forordning nr. 1013/71 er i sig selv en fuldstændig, retsanordnende bestemmelse og skal fortolkes således, at den overlader det til den pågældende medlemsstats domstole at afgøre, om kontrakten er indfriet under de betingelser, som ville have bestået uden de i artikel 1 i forordning nr. 974/71 nævnte valutamæssige foranstaltninger.
- 3) Ved anvendelsen af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1013/71 er det afgørende, om kontrakten faktisk er blevet indfriet under de betingelser, som ville have bestået uden de valutamæssige foranstaltninger, som medførte, at der blev indført monetære udligningsbeløb; bestemmer kontrakten, at betaling skal ske ved åbning af uigenkaldelig rembour, må svaret bero på, hvilke aftaler der er truffet mellem importøren og den åbnende bank, og disse kan være afhængige af bestemmelser i den nationale ret, som finder anvendelse på dem; såfremt rembour skulle åbnes for et beløb i fremmed valuta (som i nærværende sag i dollars), er det afgørende tidspunkt dagen for anvendelsen af den vekselkurs, som bestemte størrelsen af importørens forpligtelse over for den åbnende bank.
- 4) Kommissionen var beføjet til ved forordning nr. 2887/71 at udstede gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 974/71 for Italien og til at fastsætte de monetære udligningsbeløb, som skulle anvendes i Italien, ved forordning nr. 17/72 af 31. december 1971 (JO L 5, s. 1) og de senere regler.

- 5) Ved afgørelsen af, om betingelserne for anvendelsen af de monetære udligningsbeløb og for fastsættelsen af deres størrelse er opfyldt, er det, med henblik på den enkelte handelstransaktion (indførsel eller udførsel), indførsels- eller udførselsdagen, der skal lægges til grund.

	Kutscher	Sørensen	Bosco
Donner	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde den 31. januar 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER
FREMSAT DEN 13. DECEMBER 1977¹

Høje Ret.

Sagen er forelagt Domstolen i form af en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Genova (underretten i Genova, herefter benævnt Tribunale). Sagsøger i hovedsagen for Tribunale er firmaet Fratelli Zerbone SNC. (herefter benævnt sagsøger), hvis virksomhed i Genova består i eller i hvert fald omfatter kødimport. Der er to sagsøgte. Den første er det italienske finansministerium, som er den virkelige sagsøgte, og som jeg herefter ganske enkelt vil referere til som »sagsøgte«. Den anden er Società Italiana Cauzioni SPA. med sæde i Rom. Dets rolle i hovedsagen er ikke klar, og det har ikke deltaget i retsforhandlingerne for denne Domstol.

Det forholder sig således, at den fællesskabslovgivning, som er relevant i denne sag, nøjagtig den samme som den, der

diskuteres i sag 126/76, *Dietz mod Kommissionen*, som Domstolen for øjeblikket har til behandling. Jeg behøver derfor ikke gå i enkeltheder. Det drejer sig om den lovgivning, hvorved der blev indført monetære udligningsbeløb i Forbundsrepublikken Tyskland og Nederlandene i maj 1971, udvidet til Belgien og Luxembourg i august 1971 og siden til Frankrig og Italien i december 1971.

De spørgsmål, der er opstået i nærværende sag er imidlertid forskellige fra dem, der behandles i Dietzsagen.

De faktiske omstændigheder i nærværende sag, i hvert fald som sagsøger fremstiller dem, fremgår delvis af forelæggelseskendelsen og mere detaljeret af sagsøgerens skriftlige indlæg; der er vedlagt en tabel, som sagsøger har fremskaffet efter Domstolens anmodning. De er i korthed følgende.

¹ — Oversat fra engelsk.